

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐν τῇ χώρῃ ἡμῶν ἐπιηρωίας καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκογενικοῦ Πατριωτικοῦ Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον ἐν τοῖς παιδῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΑ	
ἑξωτερικῶς	ἑξωτερικῶς
ἔτησίαι . . . . . φρ. 25 -	ἔτησίαι . . . . . φρ. 25 -
ἡμηνίαι 14 0	ἡμηνίαι . . . . . 14 -
ἡμηνίαι 7 50	ἡμηνίαι 7 50

AMEPIKHΣ (μόνον ἐτησίαι) δολλάρια 4.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ: 1929
ΙΑΡΥΘΗ -- ΒΕΛΟΤΕΣ ΚΑΙ ΔΙΕΚΟΥΝΙΚΑ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδος Ἐθνικοῦ ὄ. 33 παρὰ τὸ Παρθενεον

Ἡμερολόγιον Β. - Τόμος 29ος Ἐν Ἀθήναις, 2 Ἰουλίου 1922 Ἔτος 44ον. - Ἀριθ. 31

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)
 —Φρέδο, εἶπε πάντα μὲ σιγανὴ φωνή, μαντεύω αὐτὸ ποῦ μοῦ κρύβεις... Μέσα στὰ χαρτιά τῆς κασσετίνας θὰ εἶναι καὶ χαρτιά ποῦ σ' ἔκαναν νὰ μωριστῆς κανένα καλὸ κόλπο καὶ βάλθηκες νὰ τὸ κάμῃς; ἔ;
 —Ἀκριβῶς αὐτὸ εἶναι, ἀπ' ἀντήσε δ Φρέδος.

—Δυστυχῶς ὁ βασιλεὺς εἶδε κι' αὐτὸς τὰ χαρτιά, θέλει νὰ κάμῃ μόνος του αὐτὸ τὸ κόλπο καὶ φυσικά, θὰ θυγάει ἀπὸ τὴ μέση κάθε ἀνταγωνισμό.
 —Ναί... Πρόκειται νὰ σκοτώσῃ ἕνα φίλο δικό μου γιὰ νὰ πάρῃ κάποιος ἄλλος τὴν κληρονομία ποῦ ἄνηκε σ' αὐτόν.
 —Καὶ μήπως τυχὸν θέλῃς νὰ τὸν ἐμποδίσῃς;
 —Βεβαίωτατα! ἀφοῦ σὰς λέω ὅτι τὸ παιδί εἶναι φίλος μου.
 Ὁ Φιδῆς ἦταν ἄνθρωπος ποῦ ἤξερε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα κίνημα τρόμου.
 —Στὰ καλά σου εἶσαι; εἶπε. Σκοπεύεις, ἐσὺ νὰ μὴν ἀφίσης τὸ βασιλιά νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει;... Ἐχεις τὴν τρέλλα ν' ἀνοίξῃς πόλεμο μὲ τὸ Σφάχτη;
 —Γιατὶ ὄχι;
 Ἡ ἀταραξία κι' ἡ ἀφέλεια τοῦ παιδιοῦ ἔκαμε τὸ Φιδῆ νὰ τὰ χάσῃ.
 —Μά, κακόμοιρο παιδί, τοῦ εἶπε, τρελλάθηκες λοιπόν;... Νὰ τολμήσῃς ἐσὺ νὰ ἐναντιωθῇς στὰ σχέδια τοῦ βασιλιά τῆς Μαύρης Μάσκας!... Παίξεις μὲ τὴ ζωὴ σου, παιδάκι μου!

Ὁ Φρέδος σήκωσε τοὺς ὤμους.
 —Ἀδιάφορο! εἶπε ἀτάραχα... Θέλω νὰ πάρω πίσω τὴν κασσετίνα καὶ τὰ χαρτιά της.
 —Τότες γιατί τὴν ἔδωσες;
 —Γιατὶ δὲν τὴν εἶχ' ἀνοίξει καὶ δὲν ἤξερα τί εἶχε μέσα. Ἐνὰ μόνον σκοπὸ εἶχα: Νὰ κάμω τὸ «κριστούργημα» μου γιὰ νὰ χῶ ὑπερὰ τὸ δικαίωμα νὰ φύγω ἀπὸ τὴ συμμορία σας.
 —Καὶ τώρα ποῦ ἔμαθες τί ἔχει μέσα, δὲ σκοπεύεις πιά νὰ μῆς ἀφήσῃς;

—Ὅχι! θὰ σώσω πρῶτα τὸν Γιουλιανό; θὰ τοῦ ξαναδώσω τὴν περιουσία του κι' ὕστερα θὰ φύγω.
 Ὁ Φιδῆς δὲν δοκίμασε νὰ συζητήσῃ. Τὸ παιδί εἰδειχνε τόση τόλμη, ὥστε ὁ ἱκπότης τῆς Μαύρης Μάσκας θεώρησε περιττὸ νὰ τοῦ ζητήσῃ περισσότερες ἐξηγήσεις: εἶχε τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ μαθητὴς του θὰ ἔτρεχε πάλι νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴ βοήθειά του· καὶ τοῦ εἶπε:
 —Μιὰ φορὰ ποῦ τὰ πράγματα εἶναι ἔτσι, οὔτε σκέψῃ νὰ γίνεταί: ἀδίκαια θὰ ζητοῦσες τὴν κασσετίνα ἀπ' τὸν βασιλιά. Δὲ θὰ στῆ δόσῃ.
 —Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πρέπει νὰ τοῦ τὴν πάρω!
 Ὁ Φιδῆς ἔκαμε μιὰ χειρονομία, χειρονομία γεμάτη τρόμο.
 —Μὰ παιδάκι μου! φώναξε... Φαντάζεσαι πὼς μπορεῖς ἐσὺ, ἕνα καλιόπαιδο, νὰ τὰ βάλῃς μὲ τὸ Σφάχτη καὶ νὰ τοῦ πάρῃς ἕνα πρᾶγμα ποῦ αὐτὸς ἔχει συμφέρον νὰ τὸ κρατήσῃ;
 Αὐτὰ τὰ λόγια του δὲν ἐδεδίωσαν καθόλου τὸ Φρέδο.
 —Κι' ὅμως ἔτσι πρέπει νὰ γίνῃ! περιωρίστηκε νὰ πῇ.
 Ὑστερα ἔκαμε συγκεκριμένους ἐρωτήσεις στὸν κακούργο: ποῦ εἶχε βάλει τὴν κασσετίνα ὁ βασιλεὺς;... Ποῦ κατοικοῦσε;
 Ὁ Φιδῆς, βλέποντας ὅτι ἦταν περιττὸ νὰ προσπαθῆσῃ νὰ τοῦ ἀλλάξῃ τὰ μυαλά, δοκίμασε τοῦλάχιστο νὰ τὸν δειλιάσῃ, ἐκθέτοντάς του τίς δυσκολίας ποῦ εἶχε νὰ ὑπερνικήσῃ.
 —Ὁ βασιλεὺς τῆς Μαύρης Μάσκας, εἶπε, δὲν ἔχει κατοικία, ἢ μάλλον ἔχει δέκα κατοικίας, εἴκοσι κατοικίας ὅσες θέλεις! Κατὰ τὸ σὺ ποῦ ἔχει, κατὰ τὸ

«Ὁ Φρέδος ἐγνώρισε τὸν Γκακ...»

πόχει καταπιαστή, κατοικεί παντού, και προσπαθεί όσο μπορεί να μην κατοικήση ποτέ δυο μέρες κατά συνέχεια στην ίδια κατοικία. Έτσι κι η αστυνομία χάνει πάντα τη λήψη του κι' όποιος άλλος θέλει να τον βλάψει. Γιατί ο Σφάχτης δεν είναι τόσο δημοφιλής στη συμμορία μας όσο ήταν ο πατέρας σου. Έχει έχθρους, βασιλεύει γιγάντι τον φοβούνται, όχι γιατί τον αγαπούν. Γι' αυτό η ζωή του είναι σκοτεινή και μυστηριώδης και μόνο μερικοί εμπιστοί του κάνουν παρέα και το χρησιμοποιούν για σωματοφύλακες. Καταλαβαίνεις τώρα τί δυσκολίες έχεις να υπερνικήσεις. Φαντάζεσαι πως είσαι ικανός να τα βγάλεις πέρα;

—Πρέπει! Ξαναείπε άτάραχα ο Φρέδος.

Ο κακοβρογός έχασε την υπομονή του.

—Όπως θέλεις! είπα... Το κάτω κάτω της γραφής, κάνε όπως σου κατέβη, αφού δεν θέλεις να ακολουθήσεις τις συμβουλές μου, αφού θέλεις να είσαι ελεύθερος από κάθε κηδεμονία, ακόμη κι' απ' τη δική μου. Με ρώτας τί πρέπει τα κόμης για να πάρης πίσω την κασσετίνα σου... Ένας μόνος τρόπος υπάρχει, αλλά είναι επικίνδυνος... Αν τον βάλεις σ' ενέργεια, θα παύεις απόλυτα τη ζωή σου.

—Να τον μάθω, γρήγορα! φώναξε ο Φρέδος.

Ο κακοβρογός άδιστασε μιιά στιγμή, ύστερα βλέποντας το Φρέδο να κρέμεται απ' το στόμα του, είπε:

—Πρέπει να παρακολουθήσης το βασιλιά, να μη τον αφήνης να σου φεύγη ούτε βήμα, χωρίς όμως αυτός να μυσιστή την κατασκοπεία σου, γιατί θα το κλήρωνας πολύ ακριβά. Αν τον παρακολουθήσης ως τη στιγμή που θα γυρίση σπίτι του να κοιμηθώ, τότε ίσως θα μπορούσες να ανακλύψης την ταβερνή του κατοικία. Υπάρχουν πιθανότητες ότι η κασσετίνα θα βρσκειται στην κατοικία αυτή, γιατί, αν έχω σκοπό να τη χρησιμοποιήσω για καμιά τρέχουσα υπόθεση, δε θα την έχω δεβαία άρσει στις κατακόμβες της συμμορίας, όπου φυλάγονται τα πολύτιμα πράγματα, ως να έρθη η κατάλληλη επόκαιρία για να πουληθούν. Άλλως τε, προσέθεσε ο Φιδές, ήμουν χθές φρουρός στις κατακόμβες και μπορώ να σε δεβαιώσω ότι η κασσετίνα δεν είναι εκεί.

Ο Φρέδος είχε μάθει επί τέλους εκείνο που ήθελε.

—Ευχαριστώ, είπε σφιγγοντας το χέρι του δασκάλου του. Θα κάμω όπως με συμβουλεύετε. Θα παρα-

κολουθήσω το βασιλιά με προφύλαξη.
—Αν σε καταλάβη, χάθηκας!
—Δε θα με καταλάβει!
Και, ήσυχος, σα να έπρόκειτο να πάη να παίζη, ο Φρέδος υποσχέθηκε στο δασκάλό του ότι θα τον κρατήση ένανημερο σε ελα και βγήκε από την «Αφρονία».

Όταν άνοιξε την πόρτα της ταβέρνας, ο Φιδές τον καίταξε να διαβή με το αποφασιστικό βήμα του και μωρμούρισε γεμάτος θαυμασμό:

—Χαρακτήρας μιιά φορά!... Ο Ίδιος ο πατέρας του!... Αυτό το παιδί θα μάς περάσει όλους.

Υστερα, με κάποια λύπη πρόσθεσε κουνώντας το κεφάλι:

—Αν τη γλυτώση...

Όταν μπήκε στην κάρμαρα της Λεωφόρου Πρασσονιέρ, ο Φρέδος βρήκε στο τραπέζι του ένα γράμμα. Τό άνοιξε διαστιακά, γιατί γέφερε ότι

Μιά τεράστια τροχαλία ξεκόλλησε απ' τη σκεπή... (Σελ. 242, σ. β')

μόνο ένας είχε τη διεύθυνσή του: Ο Ίουλιανός.

Το γράμμα έλεγε:

«Φίλε μου Φρέδο,
«Από χτες έως σήμερα δυο φορές λίγο έλειψε να σκοτωθώ.
«Η λαβή του σφυριού μου ήταν προιονισμένη από κάποιο άρατο χέρι και καθώς το μεταχειριζόμου, έσπασε και το σίδερο του σφυριού πετάχτηκε μέσα στο μαχαίρι και παρά τριχά να με πάρη στο κούτελο.
Το άπόγευμα, καθώς περνούσα απ' την αλλη για να πάω στο δωμάτιό μου, μιιά τεράστια τροχαλία ξεκόλλησε απ' τη σκεπή του υποστέγου κι' έπεσε μπροστά στα πόδια μου. Μισό βήμα αν ήμουν πιο μακράς, θα μ' έπαιρνε στο κεφάλι. Τέλος τόν Τούρκο, το μαντρόσκυλό μας, το φαρμάκωσαν. Τι πρέπει να κάμω; Η κατάσταση αυτή δε μπορεί δεβαιά να εξακολουθήση... Ούτε να

φάω τολμώ πιά, ούτε να πιώ, ούτε το ελάχιστο κίνημα να κάμω. Ο άφεντικός, αν και δεν το είπα τίποτα εγώ, άνησυχεί κι' αυτός γι' αυτά τα εξαιρετικά περιστατικά και σκέπεται να ειδοποιήση την αστυνομία... Αν λίγο άργήσης ναρθής να με βοηθήσης, καθώς μου έχεις υποσχεθώ, θα πέσω, δίχως άλλο, θύμα τών έχθρών, που με τριγυρίζουν και που έχουν έρκειοθη να μ' έξοντώσουν. Δεν μπορώ πιά να κλείσω μάτι... Δεν είναι ζωή αυτή... Έλα γρήγορα!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ.

Υ. Γ. Τι ευτυχέστερος που ήμουν βταν δεν έγνώριζα τόν κλουτο μου!»

Ο Φρέδος διάβασε δυο φορές το άνησυχαστικό αυτό γράμμα, που επιδεβαίωνα ελα εσα το εχε πει ο Φιδές για τα μυστηριώδη μέσα, που διέθετε ο δασκιάς της Μαύρης Μάσκας.

—Δεν πρέπει να χάνω στιγμή, συλλογιζόταν καθώς έπερτε στο κάτω άσπρο κρεβάτι του. Από αβριο κιάλας θα πάρω από πίσω το Σφάχτη. Μόλις πάρω στα χέρια μου την κασσετίνα ή το ελάχιστο τα χαρτιά που χρειάζονται για να πάρη ο Ίουλιανός την περιουσία του, θα τα δώσω στον κύρ-Άζιρ κι' αυτός δε κάρμη καλά. Μπορεί να πάη να ειδοποιήση την αστυνομία και να ξητήση την προστασία της: για την ώρα όμως πρέπει να πάρω πίσω τα χαρτιά το γρηγορώτερο!

Μ' ελη την ταραχή του, μόλις ο Φρέδος άκκούησε το κεφάλι του στο προσκέφαλο, άμέσως άποκοιμήθηκε, κουρασμένος απ' το χτεσινό ξενύχτι. Όπως ελοι οι δυνατόι άνθρωποι, είχε το ίδιωμα ναποκοιμιάται παντού και εταν ήθελε. Αυτό το χάρισμα το είχαν δυο διάσημοι άνθρωποι: ο Ναπολέων Α', ο μεγάλος κατακτητής κι' ο Λαασναίρ, ο μεγάλος δολοφόνος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Το σπίτι του Καρμπονάρο.

Τα μόνα σπίτια της οδού Έρλανζέ ήταν μερικές κομψές βίλλες με μεγάλους κήπους. Από πολύν καιρό είχαν πάψει να χιτίζουν σ' αυτό το δρόμο, γι' αυτό πολλά οικόπεδα έμεναν κι' ε δρόμος ήταν πάντα σκυθρωπός κι' έρημος.

Άκριβώς έπειδή ήταν έρημος, τόν διάλεξε για να κατοικήση ο Γουλιέλμος Δισδερής, που ή κόμησασ Σάντα-Λεόνε στο γράμμα της τών ώνομάζε, καθώς θυμάστε, «καρμπονάρο». Η εταιρία τών καρμπονάρων είχε, την εποχή εκείνη, διαδοθή και στη Γαλλία και ενεργούσε για να προκαλέση επανάσταση και να ριζή το αυ-

τοκρατορικό πολιτεύμα. Κέντρο συνάθροιστων τών συνομηωτών ήταν το σπίτι του Δισδερή.

Η αστυνομία ήξερε ελα τα σχετικά με τις ενέργειες του Ίταλοΰ αυτού, αλλά ο αυτοκράτωρ είχε διατάξει τόν Αρχηγό της Ασφαλείας να δείχεται πολύ άνεκτικός στους καρμπονάρους, να τους έπιτηρήη κρυφά και να άπειβαίτη μόνο την στιγμή που θα γινόταν επικίνδυνοι.

...Βράδυ, ή ώρα έξη. Είναι Όκτώβρης κι' έχει κιάλας νυχτώσει. Ο άνεμος φυσάει δαμονισμένα και γεμίζει το δρόμο με ξερόφυλλα. Οι λιγστοί διαβάτες, που γυρίζουν στα σπίτια τους, περνοών βιαστικοί από το έρημικό κι' επικίνδυνο αυτό μέρος.

Όλες οι βίλλες της οδού Έρλανζέ φαίνονται σκοτεινές κι' άκατοίχητες, έξω από μιιά, την τελευταία απ' όλες, που είναι χτεσινή άνάμεσα σε οικόπεδα. Τα παράθυρά της είναι φωτισμένα και πάνω από την πόρτα της εισόδου είναι άναμμένο ένα φανάρι.

Αν κοιτάξουμε προσεχτικά πλάι σ' αυτήν την πόρτα, θα ιδούμε ένα παιδί κρυμμένο πίσω απ' τα σκαλοπάτια συμκλυμένο, να περιμένη.

Ας το φανερώσουμε άμέσως: το παιδί αυτό είναι ο Φρέδος, που απ' τις έξη το πρωί, που κατώρθωσε ν' ανακαλύψη την κατοικία του Σφάχτη, δεν έχασε στιγμή απ' τα μάτια του τόν άρχηγό της Μαύρης Μάσκας.

(Έεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

Η ΛΙΡΑ

(Συνέχεια και τέλος: Ιδε σελ. 234)

Η ΓΙΑΓΙΑ, μόνη της: — Μπα! Τι είπα! Αυτό το βρίσκω είναι πολύ επικίνδυνο και δεν πρέπει να ξαναρθή στη γλώσσα μου. (Στις έγγονές της:) Ήθελα να πω ποιά θα μάς πη πως τη...τή, — δεν μπορώ να μην το πώ: δεν έχει άλλο, — τη βρήκατε.

ΝΙΤΣΑ: — Νά, γιαγιά. Γυρίζω από το σχολείο, εταν λίγο πιο κάτω από το φούρο του κύρ-Σπύρου είδα να χρυσίζη κάτι τι στο χώμα.

ΛΙΝΑ: — Έγώ το είδα, γιαγιά, πρώτη και της το είπα.

ΝΙΤΣΑ, με άποστροφή στη Λίνα: — Έσκυψα, το σηκώσα, το σκούπισα με το μάντηλι μου και τότε είδα πως ήταν μιιά λίρα. Νά, αυτό είναι ελο.

ΛΙΝΑ: — Γιαγιά, δεν είν' έτσι. Σου τα είπα πως ήθελε αυτή. Τη λίρα την είδα από μακρτά εγώ. Και το φώναξα. Και θά την έπαιρνα εγώ, αν δε σκάνταθα και μουπέφταν τα βιβλία χάμω.

ΝΙΤΣΑ: — Αυτό το πρόθεσε τώρα.

ΛΙΝΑ, άγροισμένη: — Για να σου πώ: — Δεν θα με πής και ψεύτρα!

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Ήσυχία. Και τώρα που είναι ή λίρα;

ΝΙΤΣΑ: — Έδώ. (δείχνει το χέρι, που τώχει κρυμμένο στην τσέπη της ποδιάς της και το κρατάει μ' έπιμονή και μέσσο.)

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Δώτε μου τη να τη δω.

ΝΙΤΣΑ, κοιτάζει την αδελφή της και διστάζει.

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Έλα, δώτε μου την. Μη φοβάσαι κι' ή Λινόλλα δεν είναι άπρακτικό ζώο.

ΛΙΝΑ, από μέσα της: — Κι' αυτό θα γίνω στην άνάγκη. Θα δούμε στο τέλος!

Η ΓΙΑΓΙΑ, παίρνει τη λίρα στα χέρια της και την κοιτάζει: — Λοιπόν, Κατίνα, εσύ τί λές για δλη αυτή την ιστορία;

Κα ΚΑΤΙΝΑ, που πλέκει άποτραβηγμένη στο πασάθυρο: — Τίποτα δε λέω. Οι κόρας μου ε,τι και να πώ δε θα μλκούσου.

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Άκούτε τί λέει ή μαμά σας; Έγώ θά ντροπιάσου στην θέση σας...

ΝΙΝΑ, ντροπισμένη: — Έγώ την άκούω τη μαμά, αλλά άπερασπίζεται πάντα τη Λίνα.

ΛΙΝΑ: — Ναι, αυτό το λέει για να άπερασπιστή αυτήνη τώρα.

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Άκούστε. Για να δείξετε στη μαμά σας πως την άκούτε, πρέπει να δεχτήτε τη λύση, που θα μάς πει για τη λίρα. Έμπρός. Κατίνα, λδσε μας τη διαφορά.

Κα ΚΑΤΙΝΑ, ψευδοθυμωμένη: — Έγώ δε βλέπω καμιά διαφορά. Άν είναι πρόνιμες κι' αγαπημένες αδελφές, πρέπει να μοιράσου τη λίρα.

ΝΙΤΣΑ: — Όχι, όχι, αυτό δε θα γίνη ποτέ. Γιαγιά, δός μου τη λίρα μου, δός μου τηνε! (Κάνει να την πάρη από τα χέρια της γιαγιάς).

ΛΙΝΑ: — Γιαγιά, σε μένα, σε μένα! (Σηκώνεται και, δπως ή Νίτσα, προσπαθεί να την άποσπίση από τη χούφτα της γιαγιάς.)

Κα ΚΑΤΙΝΑ: — Τις βλέπεις; Η ΓΙΑΓΙΑ, κατάπληκτη: — Τι χάλια είν' αυτά! Καθώςτε γρήγορα στις θέσεις σας. Μπα! (Τις καθίζει στον καναπέ δίπας πρίν.)

Κα ΚΑΤΙΝΑ, κοιτάζοντας από το πασάθυρο στο δρόμο.) — Νά, έρχεται ο πατέρας σας. Θα τού τα πώ ελα, μα ελα!

—ΝΙΤΣΑ κι' ή ΛΙΝΑ, ζαρώνουν στις θέσεις τους.

Η ΓΙΑΓΙΑ, μόνη της: — Στην ώρα έρχεται. Έτσι θα τού πώ εγώ πώ;

να λύση τη διαφορά. (Στις έγγονές της:) Τώρα ξεμωτρώσου, γελάτε. Έρχεται ο πατέρας σας. Πηγαίνω να τόν καλοσορίσω! (Βγαίνει.)

ΝΙΤΣΑ, στη Λίνα: — Ό,τι και να γίνη, μην ελπίζεις πως θα πάρης τίποτα.

ΛΙΝΑ: — Μ' αυτή την ιδέα να ήσυχάζης. Μ' ε; την έλεες τώρα στα χέρια σου και βλέπαμε!

Κα ΚΑΤΙΝΑ: — Ήσυχία! Αρχίσσατε πάλι; (Μικρή κούση.)

ΝΙΤΣΑ: — Πολύ μεγάλη ιδέα για τη δύναμή σου έχεις!

ΛΙΝΑ: — Καλά, λέγε σό ε,τι θέλεις. Κι' εγώ θα κάνω εκείνο που ξέρω.

ΝΙΤΣΑ: — Χαρά στο καλληκάρι!

Κα ΚΑΤΙΝΑ: — Ά, με σε; γίνεται άνοπόφορος. Πρέπει ναρχίσω τις τιμορές, τις νηστείες. Δεν είναι κατάσταση αυτή.

ΣΚΗΝΗ ΙΙΙ

Μπαίνουν ο Κορ ΠΕΡΙΚΑΗΣ κι' ή ΓΙΑΓΙΑ.

Κορ ΠΕΡΙΚΑΗΣ: — Φωνές άκούω. Τι τρέχει πάλι;

Κα ΚΑΤΙΝΑ: — Και τί δεν τρέχει. Οι κόρας σου για μιιά λίρα κοντεύουν να χαλάσου τόν κόσμο!

Κορ ΠΕΡΙΚΑΗΣ: — Μά ακόμα για τη λίρα, που μου είπα ή γιαγιά σας; Μπα! Για φέρτε την εδω να τη δω κι' εγώ επί τέλους.

(Τα κορίτσια σαπαινουν με τα μάτια κατεβασμένα.)

Κορ ΠΕΡΙΚΑΗΣ: — Δώστε μου την λοιπόν! Ποιά την έχει;

ΝΙΤΣΑ: — Η γιαγιά.

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Ά, ναι, την είχα ξεχάσει. (Την βγάζει από την τσέπη της και την δίνει.)

Κορ ΠΕΡΙΚΑΗΣ, την εξετάζει: — Κρίμα στις φωνές σας. Τα κορίτσια άνησυχούν.

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Γιατί, τί τρέχει;

Κορ ΠΕΡΙΚΑΗΣ: — Καλέ, αυτή είναι ψεύτικη, μπροντζός μονάχος.

ΝΙΤΣΑ } κατάπληκτη: — Άι..

ΛΙΝΑ }
Κα ΚΑΤΙΝΑ: Με τις όγτες γι' άλλοτε!

Η ΓΙΑΓΙΑ, μόνη της: — Η ιδέα μου πέτυχε. Ήταν ο μόνος τρόπος να ήσυχάσου.

Αθήνα
ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΡΗΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Έπιγραμμα της μεγάλης άπεστημόσεως του χαίτου και τών τυπωοτών, και της άθέσεως: εν γένει τών δαπανών, ή τιμή του φύλλου της «Διαπλάσεως» αυξάνει από σήμερα της λεπτά 60. Αναλόγως αυξάνει και ή συνδρομή.

Κα ΚΑΤΙΝΑ, κοιτάζοντας από το πασάθυρο στο δρόμο.) — Νά, έρχεται ο πατέρας σας. Θα τού τα πώ ελα, μα ελα!

—ΝΙΤΣΑ κι' ή ΛΙΝΑ, ζαρώνουν στις θέσεις τους.

Η ΓΙΑΓΙΑ, μόνη της: — Στην ώρα έρχεται. Έτσι θα τού πώ εγώ πώ;

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Η ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ ΤΟΥ ΔΕΝ ΕΓΕΙΝΕ

"Αγαπητοί μου,

ΑΘΕ φορά που δίνω καινούργιο έργο μου στο θέατρο, κάνω και μια απογευματινή κυριακάτικη επίτηδες για τα Διαπλασόπουλα των Αθηνών, του Πειραιώς και... των περιχώρων. Κι' είναι μια χαρά να βλέπω κανείς το θέατρο σ' αυτές τις απογευματινές γεμάτο από παιδιά, μικρά και μεγάλα, που με την ίδια όμως προσοχή παρακολουθούν το έργο, και γελοούν όταν είναι κωμωδία, και συγκινούνται όταν είναι δράμα. — Ω, τα δακρυσμένα ματάκια! — και χειροκροτούν όταν είναι ώρατο. Να σάς πω λοιπόν έλη την αλήθεια; Αυτό το άκροατήριο της νεολαίας με τα ναυτικά, τα κοντά πανταλόνια, τα κοντά φουστάνια και τις κοτσίδες που άρραει, με θέλγει πολύ περισσότερο από τα συνειδημένα βραδινά άκροατήρια τανάμικτα. Άφνω δά ότι στις απογευματινές μου αυτές πηγαίνουν και μεγάλοι έφηβοι, φοιτητά, και άλλοι που για διάφορους λόγους δεν μπορούν να βγαίνουν και να πηγαίνουν στο θέατρο το βράδυ. Θέλω να πώ, ότι το άκροατήριο των απογευματινών, κι' έτσι συγκαταλεγμένο, είναι ένα έκλεκτό, μορφωμένο άκροατήριο, ίκανό να έννοη, να αίσθάνεται, να γουστάρη και το σοβαρότερο έργο.

Και όμως, το «Ανθρώπινο» δεν έδόθηκε και σ' απογευματινή για τα Διαπλασόπουλα. Ο κ. Βεάκης, ο μεγάλος καλλιτέχνης, που κάνει τον πρωταγωνιστή, δεν θέλησε ούτε να τάκοψη. — Τι λέτε; φώναξε. Τέτοιο έργο να δώσω για παιδιά; Θα γελοούν τις τραγικότερες στιγμές και θί γίνουμε ρεζίλι!... Έννοείται πως δεν έδυσκολεύθηκα να τον πείσω, ότι τα Διαπλασόπουλα δεν είναι από τα παιδιά που «γελοούν στις τραγικότερες στιγμές» και ότι θα μπορούσαν να ιδούν και το «Ανθρώπινο» όπως είδαν πέρυσι την «Εξάδελφη μου», πρόπερσι το «Περωμένα» και αντιπρόπερσι το «Φοιτητάς». (Διάβλε! άρου και «θεατρικοί συγγραφείς» είναι από τώρα μερικά άπ' αυτά τα παιδιά...) Άλλά παρουσιάσθηκε μια άλλη άνυπέρβλητη δυσκολία: Το «Αθηναίο» που παίζεται το «Ανθρώπινο», είναι θέατρο δλωτσδιόλου θερινό, δλάνοι-κτο. Αυτή την εποχή δεν βραδυάζει παρά μετά τις δατώ. Οι απογευματινές αρχίζουν από τις έξη. Ωστε δλάνοι το έργο θα παίζόταν με το φώς της ημέρας. Και πώς; θα παρουσιαζόταν έτσι ένας ήθοποιός, βαμμένος, χλωμός, κτηνισμένος για να φαίνεται άρρωστος κι' έτοιμοθάνατος σαν αυτό το Χρήστο Καστάνη, τον ήρωα του «Ανθρώπινου». Θα χανόταν κάθε ί λ λ ο υ ς ι ό γ. Και καθώς ξέρετε, στο θέατρο, και σε τέτοια έργα, ή ί λ λ ο υ ς ι ό ν είναι άπαραίτητη. Και δεν κατορθώνεται παρά μόνο με τον τεχνητό φωτισμό, τη νύχτα, ή και την ημέρα, άλλα σε θέατρο κλειστό.

Αυτό το έπιχειρήμα μ' έπεισε να παραιτηθώ με λύπη μου της άπογευματινής. Αλήθεια, ήταν σοβαρός κίνδυνος να μη σάς κίμη καθόλου το έργο έντύπωση, — την έντύπωση τελοσπάντων που κάνει το βράδυ. Να τοίδητε και ... να μην το πιστέψετε. Και να φύγετε από το θέατρο με την ίδια πώς... οι κριτικοί δεν ξέρουν τί λένε. Γιατί αυτή τη φορά, οι κριτικοί δλοι, — εκτός από ένα, που αυτός όμως δεν είναι κριτικός, άλλα άρνητής των πάντων, — συμφώνησαν πως το «Ανθρώπινο» είναι έργο «μεγάλης αξίας», το άνωτερο άπ' όσα έχω γράψει ως τώρα, «αν όχι κι' όλης της νεοελληνικής λογοτεχνίας κι' όλων των άλλων Ελλήνων μαζί», όπως έγραψαν μερικοί. Τελοσπάντων το άκρινεσαν όσο κανέν' από τα προηγούμενά μου κι' αυτό μ' εδχαρίστησε ιδιαιτέρως, γιατί είναι ιδιαιτέρως εδχάριστο για ένα συγγραφέα, που εργάζεται τριανταπέντε χρόνια, νάκούη τους περισσότερους έπαινους για το έργο που παρουσιάζει ύστερ' από δλάκαιρη ζωή. Μη νομίζετε όμως πως πιστεύω σ' όλους αυτούς τους έπαινους. Για το «Ανθρώπινο» μού φάνηκαν υπερβολικοί. Μπορεί να είναι ώμορο έργο και να κάνει μεγάλη έντύπωση, όταν παίζεται μάλιστα από ένα Βεάκη. Άλλά δεν είναι μεγάλο. Παρουσιάζει άπλως την περίπτωση ενός ανθρώπου, που ή έπιστήμη τον έχει καταδικάσει σε θάνατο και που μαθαίνει τυχαία την καταδίκη του. Τι κάνει τότε αυτός ο μελλοθάνατος; Πώς αντιμετώπιζει το θάνατο, που έρχεται να τον πάρη σ' όλη την άκμή της ζωής του; Στην άρχή με στωϊκότητα, έπειτα μ' έξεγερση και στο τέλος πάλι με γαλήνη. Γιατί αυτό είναι το ανθρώπινο. Έρω σ' αυτόν τον άνθρωπο που πεθαίνει και που το ξέρει, πλέκονται όδες οι σκηνές του έργου. Και φαίνεται πως είναι συ-

κινητικές, γιατί είδα τους ανθρώπους να τις παρακολουθούν δακρυσμένοι... Το συμπέρασμα είναι πως σπών τόπο μας, όκως όλοι οι άνθρωποι, κι' οι κριτικοί είναι ό υπερβολικοί; κι' όταν έπικρίνουν, κι' όταν έπαινούν... Κρίμα ως τόσο που ματαιώθηκε ή άπογευματινή. Άλλά τί μπορούσε να γίνη; Έ, όσοι δεν πηγαίνετε άκόμη βράδυ στο θέατρο, θα διαβάσετε το «Ανθρώπινο» όταν έργότερο θα τυπωθή.

Σας άπαιξομαι,
ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα υπό AUGUSTA LATOUCHE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ' (Συνέχεια)

Είχε τόσες μέρες τώρα να τ' άκούση! και τα λόγια που είπε ή Τρουσέτ στην άλλη καθάριστρα, την έκαμαν νάνατριχιάσει από φόδο και να νοιώσει πόσο σφιχτά, πόσο άλυτα ήταν δεμένη μ' αυτή την οίκογένεια που την άνόμιζε ξένη...

Η καθάριστρα που της είχε μιλήσει πρωτύτερα ή Τρουσέτ, δεν της άποκρίθηκε, μόνο πήγε βιαστικά ν' άδειάσει το πανέρι και να γυρίσει στη δουλειά της. Αυτή όμως, που είδε πως δεν ήταν εκεί κανένας έπιστάτης, την άρπαξε από τη μέση και της λέγει:

— Κάνουμε ένα γύρο;

— Γιατί όχι;

Κι' έτσι τα δυο κορίτσια άγκαλιασμένα άρχισαν ένα βάλς, σφυρίζοντας αιγά ένα σκοπό, ένφ τα φουστάνια τους, τα βέλα, ο σκούφος και τα πανέρια που κρατούσαν άκόμη άνέμιζαν στο ρυθμό του χορού.

Η Διονυσία κοίταζε μελαγχολικά αυτό το ζευγάρι που γλυστορούσε πάνω στις πλάκες και δισκεδάζε με γέλια τραδηχτά, ένφ δεν είχε περάσει άκόμη ένα λεπτό που ή μία τους είχε ρίξη τόση ταραχή μέσα στη ψυχή της.

Σε λιγάκι ή Τρουσέτ άφησε τη χορεύτρια της. Άρπαξε όμως άμέσως μίαν άλλη, που την άφησε σε λίγο. — Πιστά χορεύει τώρα; φώναξε, ένφ πρόσεχε από τόλλο μέρος μη ξεμουτίσει κανένας έπιστάτης.

Μ' αυτό τον τρόπο ή Τρουσέτ ήξερε να καρδίξη με το μέρος της τις εργάτριες.

Δεν ήταν άλλη μέσα στη σάλα που να χορεύη σαν κι' αυτή, και πάντα αυτή έκανε τον καθάλλιέρο κι' έδινε συμβουλές και δόηγες.

— Πηδάς πολύ, σου λέγω, είπε στη ντάμα της, αν νάσουνα σπουργίτης. Για κοίτα έμένα πως γλυστρώ;

Κι' ή Τρουσέτ, άρου άφισε τη ντάμα της, έθαλε τα χέρια στους γο-

φους και γύριζε σε σβούρα, έλαφρή και γρήγορη, που την έθαμάζαν χωρίς όμως να τολμούν να την μιμηθούν.

— Θί μου μάθης και μένα, της φώναζαν.

— Η σειρά μου τώρα, έλεγε μιά άλλη.

Στην είσοδο της σάλας όμως παρουσιάσθηκε την ίδια ώρα κάποιος έπιστάτης και τα κορίτσια γρήγορα γρήγορα γύρισαν στην θέση τους γύρω από το τραπέζι, που τακτικό αυτό, σαν το ρολόγι, εξακολουθούσε το περπάτημά του.

Ο έπιστάτης είχε μεγάλη έπιθυμία να κάμη κάποια παρατήρηση στην Τρουσέτ, άλλα περιορίζεται μόνο σε μίαν άστυρή ματιά, που κάμνει την Τρουσέτ να του άποκριθή.

— Μπα, αν ήταν τώρα να έμποδίσουν και το χορό, καλύτερα να πάμε ίσια να ριχτούμε στο πηγάδι.

Πραγματικώς οι καθάριστρες άγαπούσαν το χορό με μανία. Μόλις είχαν ένα λεπτό εδκαιρα, μόλις είχαν κάποιον διάκαιμα στην εργασία τους, εδθος μαζεούνταν και άμέσως στο χορό. Κι' αν καμιά μάλιστα δεν εδρισκε ζευγάρι, αυτό δεν την έμπόδιζε να στριφογυρίξη μόνη της.

Έχόρευαν παντού, στη σάλα του καθάρισματος, στο κοσκίνισμα, στις πλάκες της σάλας και στο χώμα της αλήης, χωρίς να τις μέλει καθόλου.

Και ένφ βουδές βδες άνέβαιναν από κάθε γωνία των συνοικισμών, ένφ στα καπηλεία κάθε βράδυ, μέσα στα παραμάγαζα, οι εργάτες συνομιτούσαν και στο σπίτι οι γυναίκες έμπρός στο τζάκι έτρεμαν για τους άντρες των παντού, μέσα στα μεταλλικά δπου βρισκόταν καθάριστρες ή λυχνάρισσες, ξεσκονίστρες ή σπάστρες, πάντα σ' άναβε ο χορός.

Γιατί στο μυαλό αυτών των τρελών κοριτσιών μιά μόνη φροντίδα έκυριαρχούσε επάνω από όλες τις έννοιες και τις δυστυχίες: μπορεί να έλειπε το ψωμί από το σπίτι, μπορεί και να ήταν φόδος να χτυπηθούν στους δρόμους και να αιματοκυλισθούν... αυτό τους ήταν άδιάφορο, φτάνει το βράδυ, ύστερα από την δουλειά, να μπορούσαν να χόρευαν!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΑ'

Γράμμα από το Παρίσι

Η Διονυσία όμως δέ συλλογιζότανε το χορό. Άλλες φροντίδες είχε στο κεφάλι της.

Σ' άλλη εποχή, θα δοκίμαζε βέβαια εδχαρίστηση να χόρευε με την Ζερμαίν και με τον Μωρίς. Και θυμότανε πολύ καλά, τις πάλιες δισκεδάσεις τους. Άλλοίμονο! πόσο μακριά ήταν όλ' αυτά!

Ο Μωρίς, ή Ζερμαίν, οι Μπεκάρ! Όνόματα που ξαναθυμώταν με τρέπο τόσο άδικο ή σκληρό.

Άέγουν πως όταν συλλογιζόμθα αυτούδες που λείπουν, κι' αυτοί μας έχουν στο νού τους την ίδια ώρα.

Κάτι τέτοιο φαίνεται θα έγαινε και τώρα. Γιατί το βράδυ της ημέρας που ή Τρουσέτ την έπροκαλεσε έμπρός σ' όλους, ή μητέρα της της είπε:

— Ένα γράμμα για σένα, Διονυσία.

— Γράμμα για μένα; Κάποιο θάμα! Και από ποιον είναι;

— Δεν ξέρω, άλλα το μαντεύω. Είδα στο φακέλλο πως έρχεται από το Παρίσι.

— Από το Παρίσι; Μα τότε είναι της Ζερμαίν. Και δεν τάνοιξες, μητέρα, να το διαδάσως;

— Μα μου φαίνεται πως θα σου ήταν πιο εδχάριστο αν τάνοιγες πρώτη ετό.

— Αλήθεια, μητέρα, εδχαριστώ.

— Η Διονυσία άνοιξε το γράμμα και το διάδασε.

«Αγαπημένη μου Διονυσία, «Άργησα να σου γράψω. Είχα τόσες άσχολίες!

«Διασκεδάζω υπερβολικά. Κάθε μέρα και κάτι καινούργιο. Χθές «πήγαμε στο θέατρο του Σατελέ. «Δε φαντάζεσαι τί έμορφο που ήταν. «Παίζανε τη Στραχτοπούτα. Νά «την εδλεπες πως ήταν ώρατα στο «χορό, με το βασιλόπουλο, ντυμένη «με θαιμάσια τουαλέττα!

«Απόψε ή Έλισάδερ θα δεχθί «εις φιληνάδες της σ' απογευματινή «για να με συστήση. Έγώ θα είμαι «ή βασίλισσα της γιορτής.

«Την ερχόμενη εδδμάδα, αν βα- «σταίξη το κρύο, θα πάμε να πατινά- «ερούμε στο δάσος της Βουλόνης. «Πόσο ήθελα να μένω πάντα στο Πα- «ρισ! Έχω ένα δωμάτιο πολύ πρόσ- «εγορο. Δεν εργάζομαι καθόλου και «δεν έχω καμιά δρεξη να γυρίσω στο «Λάνς. Θα σου τα πώ όλα και σε φιλω γλυκά.

ή Ζερμαίν σου»

Η Διονυσία πήγαينه να κλειση το γράμμα λυπημένη, όταν παρατήρησε πως είχε και συνέχεια στην άλλη σελίδα. Γύρισε το φύλλο και διάδασε;

«Γ. Γ. Η Μαρία σου στέλνει θερ- «μα χαιρετίσματα. Ξέρεις, λέγω πως «δεν έχω καμιά δρεξη να γυρίσω «εσοό Λάνς, εκτός αν είναι να σε «ξαναίδω».

Το γράμμα αυτό, σέφθηκε ή Διονυσία, είναι ή Ζερμαίν δλόκληρη.

Μ' αγαπάει πολύ, στο βάθος, όχι όμως και έμπρός στην εξαδελφη της την Έλισάδερ. Έμένα δέ με συλλογιζότανε καθόλου, με θυμήθηκε όμως πάλι όταν θα έκλεινε το γράμμα της.

«Η Μαρία σου στέλνει θερμά χαιρετίσματα».

«Οι γυναίκες έτρεμαν...» (Σελ. 245, στ. α')

«Καταλαβαίνω. Αυτό θα πη: ή Έλισάδερ δά σου παραγγέλνει τίποτα το εδχάριστο.

Την καίμένη τη Ζερμαίν. Αυτή που είναι ή ειλκρινεια ή ίδια προσπαθεί να τα βολέψη όπως μπορεί. Ίσως μάλιστα να ήταν και ή Έλισάδερ από πίσω της όταν έγραφε κι' έτσι δεν μπορούσε να γράψη και εξαδελφές μου» και είπε μόνον «ή Μαρία».

Άς είναι, δεν είναι γαυνάια ή Ζερμαίν.

(Έκτεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΡΗΤΑ

1. «Όσο τλόνάκι το μικρό Στής μαννάς μενει το πλάσοθ θα βριση προσοσια. Κι' αν κινδυνέψη να καθή, «Από τη μανιά θα σωθή Που γίνεται θυσία. Μ' αν πάη μονάο στη βοσκή, «Η τρέψη πως δώ κι' έχει «Από σταθή του σέψη, Καθή θα τώβρη σ' έμορα! «Η λύκο θα γε- ή βορά, «Η κάποιος θα το κλέψη.

2. Το στραβό το έθλο Μ' όλο σου το ζήτο Δέν δά κατορθώσης Για να το λιώσης. «Η φωνιά και μονη Τέτοια έθλα λιώνει.

3. Φίλος πιστός κι' ειλκρινής, Στην κόμο δεν είναι κανείς Σον το σπύδ Βιβλίο. «Όποις δέλης σου μιλει, Χρυσή σου δίνει σμινούλη Που σ' άφειει στο βίο.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΝΕΟΣ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879 - 1893) από τους έκδοθέντας 24 τόμους...

Της Β' Περιόδου (1894 - 1921)

Παράγοντες είναι οι έκδοθέντες τόμοι, 28 εν όλω...

ΦΥΣΑ ΑΓΕΡΑΚΙ

Χαρισμένο στην Αφελή Κυριακοπούλου

Φύσ' αγεράκι, στή πατή Της βάρος που μ' αρέσει...

Ναι, κάποις 'Γιωσ' κι εμάς; 'Η λευτεριά θα φύγει...

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΝΕΣΕΩΣ

ΟΠΤΑΣΙΕΣ

'Απ' όλα τα πράγματα τής ζωής μου καμαρούλας μ' αρέσει...

Και φέρον στο νου μου όλα τα επεισόδια της μάχης...

Τα βλέπω όλα! Πώς, το πρωί, ελπί κλειτό το στό μου...

ΧΙΩΤΙΚΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

DILUVIUM

—Θέλεις να πάωξς 'Ιβάν του κατακλινομού, που άναφρεσι η Πυλαία Διαθήκη;

—Βεβαίως, του άπίνθητα. Άλλ' δάν πιστεύω να 'χως τη δύναμη...

—Μέ τι σου είναι; ε;ώ είμαι παντοδύναμος. Σά λίγο θα 'βλως!

Ναι, κάποις 'Γιωσ' κι εμάς; 'Η λευτεριά θα φύγει...

—Εγχετα, τρεχάτος με γέλια κοντα μου και μου λέγει: —Και ο έρωτας μερακιζήκει...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Γιά τον έλεγχο του βασιλιά της Ηπειρου Πύρρου, διηγούνται...

Μιά φορά, ο Παιδαγωγός, άν και διαπαιθής πολιτής τής Σπάρτης...

και γελαστός Κ' όταν κάποιος τον ρώτησι γιατί η άποψία του τον έκανε να χαιρή, άποκριθήκε:

'Αθηναίος κωνηπιότης ελπε κάποτε στήν 'Α. αλιά δια: —Πολλές φορές σάς διάψωσα...

'Η 'Ελισάβετ τής 'Αγγλίας, όταν ελθς το στέκι του Βλάνκο...

—Ο υ, Μεγαλειότης! 'Η βασιλική σας χορη με μυθολογεί και γι' αυτό το στίκι μου σάς φαίνεται μικρό.

ΕΞΕΛΟΓΜΕΝΟΣ ΤΟΥ 3ΟΥ

ΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ

'Ο Βλάνκος ελς ελς την ύπνεσαν του ένα καλό παιδί, έλλα ταμπέλη. —'Ιωσήφ σ'ού λέγει...

ΚΑΘΩΣ είδατε στη δήλωση τής 3ης σελίδας, η τιμή του φύλλου...

Είμαι πάλι άναγκασμένη ν' άλλέω τυπογραφείο. Κι' επειδή πάντα...

ΚΟΙΝΑ ΔΟΓΜΑΤΑ

Κάποτε, ένα καθόλας στο τραπέζι, είδα το καλίσι που κερμυταν...

Στην έκκληση που έχει πάλι η μικρούλα Σοφία, προσέχει, κατά...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Ο δάσκαλος στον άτακόντα Τάκη. —Τάκη, θέλω λίγη ήσυχία!

'Ο Τότης ρωτά ένα μεθυσμένο εγγάτη: —Γιατί κρίνεις τότο κοράι;

Καίρω, 'Αλίγη Κ'. Χ, που θα μεθ' έρωτας τέρα που τέλειωσαν τα μαθήματα...

—Καίρω, 'Αλίγη Κ'. Χ, που θα μεθ' έρωτας τέρα που τέλειωσαν τα μαθήματα...

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αθήνα, 38 όδου Ερμούπολις. Την 28 'Ιουνίου 1922.

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ: Δέν άφαντό εις άποψη του τίς λησι δ' 'Οδηγός του Συνεδριού...

ΚΑΘΩΣ είδατε στη δήλωση τής 3ης σελίδας, η τιμή του φύλλου...

Είμαι πάλι άναγκασμένη ν' άλλέω τυπογραφείο. Κι' επειδή πάντα...

ΚΟΙΝΑ ΔΟΓΜΑΤΑ

Κάποτε, ένα καθόλας στο τραπέζι, είδα το καλίσι που κερμυταν...

Στην έκκληση που έχει πάλι η μικρούλα Σοφία, προσέχει, κατά...

μας γυμνάσιον και μαρκά άγαπημένα μου βιβλία. Όστε 18 δραχμές...

'Η Μελαχρονή, πιασμέ μεν γράφει: 'Εχω νά σ' αναγγείρω και για το καλό κορίτσι σου τή Ρίτα...

Και τώ, 'Αλίγη Κ'. Χ, που θα μεθ' έρωτας τέρα που τέλειωσαν τα μαθήματα...

—Καίρω, 'Αλίγη Κ'. Χ, που θα μεθ' έρωτας τέρα που τέλειωσαν τα μαθήματα...

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αθήνα, 38 όδου Ερμούπολις. Την 28 'Ιουνίου 1922.

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ: Δέν άφαντό εις άποψη του τίς λησι δ' 'Οδηγός του Συνεδριού...

ΚΑΘΩΣ είδατε στη δήλωση τής 3ης σελίδας, η τιμή του φύλλου...

Είμαι πάλι άναγκασμένη ν' άλλέω τυπογραφείο. Κι' επειδή πάντα...

ΚΟΙΝΑ ΔΟΓΜΑΤΑ

Κάποτε, ένα καθόλας στο τραπέζι, είδα το καλίσι που κερμυταν...

Στην έκκληση που έχει πάλι η μικρούλα Σοφία, προσέχει, κατά...

Ότε ούδ' το φύλλο έχω νά σου σταλίσω. —Από το πρώτο γράμμα τής Σάσας...

'Η Μελαχρονή, πιασμέ μεν γράφει: 'Εχω νά σ' αναγγείρω και για το καλό κορίτσι σου τή Ρίτα...

Και τώ, 'Αλίγη Κ'. Χ, που θα μεθ' έρωτας τέρα που τέλειωσαν τα μαθήματα...

—Καίρω, 'Αλίγη Κ'. Χ, που θα μεθ' έρωτας τέρα που τέλειωσαν τα μαθήματα...

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αθήνα, 38 όδου Ερμούπολις. Την 28 'Ιουνίου 1922.

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ: Δέν άφαντό εις άποψη του τίς λησι δ' 'Οδηγός του Συνεδριού...

ΚΑΘΩΣ είδατε στη δήλωση τής 3ης σελίδας, η τιμή του φύλλου...

Είμαι πάλι άναγκασμένη ν' άλλέω τυπογραφείο. Κι' επειδή πάντα...

ΚΟΙΝΑ ΔΟΓΜΑΤΑ

Κάποτε, ένα καθόλας στο τραπέζι, είδα το καλίσι που κερμυταν...

Στην έκκληση που έχει πάλι η μικρούλα Σοφία, προσέχει, κατά...

φίλος μου άδελφ' άναγκασμένης. Τα καλά παιδιά θέλεις, είναι και πολύ μετρίωφρανα.

Αυτήν τήν έβδομάδα, άπό πρώτην φορά, στέλνω εις διαβα τή έφηβή: 'Ο Γωργιάδης δαυλός. —'Η ανατομική μου. —'Εστη ανατομή...

Καί τώ, 'Αλίγη Κ'. Χ, που θα μεθ' έρωτας τέρα που τέλειωσαν τα μαθήματα...

—Καίρω, 'Αλίγη Κ'. Χ, που θα μεθ' έρωτας τέρα που τέλειωσαν τα μαθήματα...

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αθήνα, 38 όδου Ερμούπολις. Την 28 'Ιουνίου 1922.

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ: Δέν άφαντό εις άποψη του τίς λησι δ' 'Οδηγός του Συνεδριού...

ΚΑΘΩΣ είδατε στη δήλωση τής 3ης σελίδας, η τιμή του φύλλου...

Είμαι πάλι άναγκασμένη ν' άλλέω τυπογραφείο. Κι' επειδή πάντα...

ΚΟΙΝΑ ΔΟΓΜΑΤΑ

Κάποτε, ένα καθόλας στο τραπέζι, είδα το καλίσι που κερμυταν...

Στην έκκληση που έχει πάλι η μικρούλα Σοφία, προσέχει, κατά...

—'Εδω, 'Αλίγη Κ'. Χ, που θα μεθ' έρωτας τέρα που τέλειωσαν τα μαθήματα...

Καί τώ, 'Αλίγη Κ'. Χ, που θα μεθ' έρωτας τέρα που τέλειωσαν τα μαθήματα...

—Καίρω, 'Αλίγη Κ'. Χ, που θα μεθ' έρωτας τέρα που τέλειωσαν τα μαθήματα...

—Καίρω, 'Αλίγη Κ'. Χ, που θα μεθ' έρωτας τέρα που τέλειωσαν τα μαθήματα...

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αθήνα, 38 όδου Ερμούπολις. Την 28 'Ιουνίου 1922.

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ: Δέν άφαντό εις άποψη του τίς λησι δ' 'Οδηγός του Συνεδριού...

ΚΑΘΩΣ είδατε στη δήλωση τής 3ης σελίδας, η τιμή του φύλλου...

Είμαι πάλι άναγκασμένη ν' άλλέω τυπογραφείο. Κι' επειδή πάντα...

ΚΟΙΝΑ ΔΟΓΜΑΤΑ

Κάποτε, ένα καθόλας στο τραπέζι, είδα το καλίσι που κερμυταν...

Στην έκκληση που έχει πάλι η μικρούλα Σοφία, προσέχει, κατά...

Κατερίνα Α. Α. (γράμμα με ψευδώνυμο δέν ελαβα) **Ίωνίων Αθην** (δέν ελήφθη) **Φέρβλην** (ζημιουσιέθησαν στο 28ον) **Καλ. Λουλόι** (έχει καί τις) **Ίωνίαν Η Παλάμ** (απέλε άλλο ψευδώνυμο, γιατί αυτό ποδ ζητείς τὸ έχει ἄλλοι) **Αυδομάγη Α. Α.** (γράφε λοιπόν) **Σανσελόρ** (έχει, δέν τὸ έχει ἄλλος) **Φρόουαν** (αὐτὰ δέν λέγονται) **Βυζάντιον** (ναί, ἔχον) **Ίστειλα** **Διαβολάκιδο** (ρήθησε στο Βιβλιπωλειον) **Ελευθέρουδάκη** **Χάχαρ**, **Σαχλαμάραν**, **Γλυκείαν** **Ελλάδα**, **Γκαλόλιον**, **Κεραυ**, **Βλέμμα**, **Χαράν τῆς Ζωῆς**, **Ἔρωα τῆς Γραφίας** κτλ. κτλ.

Ίωνα, **Βίκτωρα Β. Παπαδάκη** (ελαβα, εὐχαριστῶ) **Μάγισσαν**, **Άναστ. Γ.** **Αγάθον**, **Δάαν Κασόν**, **Ρένον Α. Κριεζή**, **Σελίον**, **Γαλανόλεων**, **Καρβόο**, **Βιόνη**, **Γεώργιον Ν Σαρ**, **Σαρκηρόν**, **Σφιγγα Ζέρφου** (εἰσεύλα) **Εἰς ἕσας ἐπιστολάς** ελαβα μετὰ τὴν 27. **Ίωνίου**, **θάπαντήσω** εἰς τὸ προσχεῖς.

ΤΙΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ πρώτου Διαγωνισμοῦ Ἀπόσπον. Αἱ λύσεις δακτυλ μέχρι τῆς 12ης Σεπτεμβρίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐὰν ὅσον δέν θὰ ἔχουν ἀόριμη δημοσιότητι.]

444. Λεξιγράφος.
Κάποιον ὑποθετικόν
Μὲ ἀπελεύτατον φωνήην
Κί' ἐπιθέτου θηλυκόν
Τὸ ἐνώνιο κί' ἕνα ζῆθος
Σχηματίζω ἄρροτικόν.
Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Φιλομαθοῦς.

445. Λογοπαικτικὸν Λεξιγράφος
Δέν εἶναι τίποτα ἀλλὰ
Τὴ μαυία σου μαλὶ του δὲν εἴωχε
Ἐνα ποταμὸν μετὰ χαρὰ
Τρανό, ἱστορικὸν φανερόφωρον.
Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Χλόης

446. Στοιχειογράφος.
Ἐν ὄρω γινώσκω σου ποταμὸ
Τὰ δύο μετὰ βραχέως
Κί' ἕνα πελώριο σπῆ στικμῆ
Φαίδι περυσιαίκα.
Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ναυαλλικοῦ Ἀστέρου

447. Λογοπαικτικὸς Στοιχειογράφος.
Ρήτωρ ἄλλης ἐποχῆς,
Πῶς ἐβδαιώσ με γνωρίζεις
Ἐνα γράμμα μου ἀραιεῖς
Καὶ ἄλλως με τονίζεις;
Νὰ ἡ λέξις περυσιά;
Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Μπουμπουλίνας

448. Αἶγλημα
(Ὁμοιογραφία δέν τηρεῖται)
Εἶμαι ὑπὸ σὺν τὸ ποτό,
Ἄλλὰ ποτὸ δέν εἶμαι!
(Καὶ νῆφερον. Ὁ ἄστα μου,
Σε τί δουετα κέμμαι...)
Γίνομαι ὁμως καὶ ποτὸ
Δαρπρό, δάν θελήσης,
Βόθοντα τὸ κεφάλι μου,
Να μ' ἀναγρῆματιάζω
Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ασβιακοῦ Ἀστέρου.

449. Αὐκιωτόν.
***=Γάλλος τραγικός.
***
***=Υποχρέωσις ἱερὰ.
***
***=Βασίλευς Μαυροβ.
***
***=Προτέρημα
Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Καμέλλας

450. Μαγική εἰκὼν ἀνευ εἰκόνος
—Μαρικαί Καλὲ, κάνας τὴν κουφή;
Δὲ σοῦ εἶπα νὰ πλυθῆς;
—Ναί, μὰ ποῦ;
—Ἐκεῖ ποῦ σοῦ εἶπα.
Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Κικῆς

451. Ἀπροσιγίς ἐξ ἀντιθέτων.
Τάρχηκὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι
λέξεων ἀπαλοῦς μέρος τοῦ ναοῦ,
Ἰσταμαι, δούμοφος, πλάτος,
πεδιά, ἀμῆθῆς
Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Σπύρου

452. Φωνηεντόλιπον
σ - ς - δυς προσημ.
Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Πανούρη Ὀδυσσεῆς

453. Γρήφος
οἰκοὶ οἰκοὶ ἦκα ἦκα ἦκα
παρ παρ αγ
οἰκοὶ οἰκοὶ ἦκα ἦκα ἦκα
Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Νέδωνος

Διὰ τοὺς Γαλλομάθεις
454. Enigme
Une voyelle use consonne,
Composent toute ma personne;
Souvent si petit que je sois,
Je suis plus fort que les Rois!
Ἐστάλῃ ὑπὸ ὁ.Ν. Σταυρινοῦ

455. Sans Voyelles
d - t - l - e - t - dr
Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἀγοφοκρίτου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. Ἀοικήτων καὶ φέβ. 11.
142. Ἀηδὼν (ἀη, Δὼν). — 143.
Ρ-σπον-πρασον. 144. Ἐκτος —
ἔκτος — 145. Ἡ βελόνα κί' ἡ
κλωστή — 146.

Ν Α Η Σ
Μ Ρ Ο Φ Υ Ρ Η
Ι Η Α Ο Α Λ Υ Η Ν
Κ Κ Α Ο Α Κ Ο Ν
Ω Ο Ο Ο
Ν Σ Ο Σ

147. Κοτα (ΝΙΚΟ, ΤΑπο...) —
148. 152. Διὰ τὴν σὺλληθῆς ΒΑ:
βάσις, βάρος, ἀβαξ, Βαβέλ, ἀβά
σσιτος. — 153. ΚΟΑΡΟΣ (Κρά
ως, Ὀρη, ἄσος, Ρομφαία, ὄρ
ως, σωτή). — 154. Γελοῦ δ' ὁ μω
ρὸς κἄν τὴν ἀη γελούσῃ. — 155.
Ἡ ἡ τὴν χαίρινον κικῆν. (ἡ ἦτα,
εἰς εἰς τὸν κακ' ὦ.)

156. C C E 157. — Voici
H I T comment : la
G R E C S santé n' est
R O N pas sans té. la
C N E maladie est
sans té.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὸν λέξεις μετὰ ἀπὸ
στοιχεῖα 20 3 (ὁ ἐλαχιστός 20ος). Πέ
ραν τῶν 10 λέξ. 30 λέξ. ἡ λέξις, μετὰ
κατὰ δὲ στοιχεῖα λέξ. 40 καὶ μετὰ κεφαλαῖα
λέξ. 50. Ὁ χαριστός στίχος 20, 1, 60.

Μπουμπουλίνα, γιατί ἔμαλες τὰ
Μαυτικὰ; ἀπειθὴ ὁ Μπερμπαν
τάκος εἰς ἡρώτησιν ἂν ἔχης οὐκ
ποδ νὰ γίνης ναυτοπούλο;
Ἐναόηθῃ.
(ΚΒ' — 498)

Σημετέλ! μή πως εἶσαι ἡ Μπουμπ
πουλίνα; Καταίσκακη;
(ΒΚ' — 495)

«ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ»
Γέν με-ων ἀρχαῖσπον-ων, Ἐλε-
γησαν Πρόεδρος: Γ. Κ. Εὐανθ
πουλίδης; Ἀντιπρόεδρος: Α. Κ.
Κωνσταντινίδης; Γενικός Γραμ-

ματός: Α. Κ. Ἐνδοπουλίδου,
Γραμ-ματός: Βασιλικὴ Α. Κυρια
ζή, Ταμίας: Ἀλκ. Καλαποθάκη;
Συμβούλοι: Σταυρίτης, Κομνηνά
κη, Αὐλούκη. Ζητοῦνται μέλη
καὶ ἀντιποδούποι. Καταστατικὸν
δωρεάν τῷ αἰτοῦντι. Δίαι: Ἀνέ
στη Κωνσταντινίδην. Πατήσια
Ἀθήναι
(ΚΒ' — 496)

Τριανθρία, συμμαχοῦμε; Ρίτα,
Ἐπασαστή, Μπερμπαντάκο,
Μικροῦ Βολταῖρε, ζητώμε τὴν εἰλίαν
σεα δέχρατα; — ΝΒΟΕΛΛΗΝΙΚΟΣ
ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ:
(ΚΒ' — 497)

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν διη
γημάτος. Προθεσμία μηνιαία.
Βραβία τρία. Δίαι: Γιώργ. Λιό
κην, Θήβας
(ΚΒ' — 498)

Υποέφησε: Ἐλλην, Εὐγεῖες,
Ἰωνικόν, Ἐνδοξο Ἐλλησό
πουλο. Φραγκίσκος, σπῆ νιορτῆ,
Σὰς εὐχόμεαι κάθε ὄμορφω κί
ἀγρό.
Ρίτα
(ΚΒ' — 499)

Σὺ δὲ, δὲ μ' ἀφίσε ἡ Μοῖρα νῆ
πράξω ἐ-εἶνα ποῦ μοῦδλεγε ἡ
φυκὴ μου! Ἡ Ζωή μου ἔχει ἀγκα
λίσει τὴν Δυτιχία.
Ρίτα
(ΚΒ' — 500)

Σκοῦς νέους καὶ νέες ποῦ σοφά
σὰ φιλολογοῦν, σαρπῶ τὸν
ἐν Σίφω Φιλολογικὸν Σύλλογον
αἰ «ΒΥΚΛΑΑΞΕΣ».
Ἀντιπροσωπία του: Ρίτα
(ΚΒ' — 501)

ΤΕΛΕΥΤΑΙΕ ΠΑΡΑΙΟΛΟΓΕΣ,
Τελευτεῖται γιὰ τὴν ὁλοστήρηξι.
Συμμαχοῦμε ἐλετήμοι;
ΣΠΑΘΙ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
(ΚΒ' — 502)

Μπουμπου-να, δυστυχῶς δέν
εἶ τῶνιο, ἀν με κερνούσατε,
ἔσκα!... — ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ
(ΚΒ' — 503)

Σὺ δὲ Λεζινέβ, Σημετέλ, ποῖος
λόγος σὰς κρατεῖ νὰ παρῆντε
ἀνάποδα τὰ ψευδοῦνμα;
ΣΠΑΘΙ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
(ΚΒ' — 504)

«ΝΕΑ ΤΡΙΑΝΑΡΙΑ»
Μπουμπουλίνα, εἶμαι ἡ Μαρί
κα Πατεράκη. Πιὲ καὶ οὐ
κόρα ἐξῆδι γιὰ νὰ μὴ θυμώθης.
— Μπερμπαντάκος, Ἀκκίλιας,
Ταγός.
(ΚΒ' — 505)

Ἀφρόκρητο, ὅπως θέλετε περὶ
ἀμὲν Καρτικῆκο Λουλούδι,
περιμένο Πηρακαλῶ σ' ὄσας κί
ὄσας ἐπρόκεινα Μ. Μ. νὰ μὴ
μοῦ ἀρηνηθοῦνε νὰ τιμήσουνε τὴ
σῖλλογῆ μου μ' ἕνα τὸς ὄρατο
τελεράδιο. — Ὁμοιο τῆς Κύπρου,
Βόλοζμο Πανοῦλογο.
(ΚΒ' — 506)

Ρίτα, σὰς προτιμῶ ἀπὸ ὅλα τὰ
Διαπλασάπουλα. Ἄλλη γρα
φίμω;
Φαίλαχα
(ΚΒ' — 507)

Εἰ Σορα Λεζινέβ, Βασικπούλα
τῆς Ἰόνης, Ἀχαρια Γινέ τῷ
Υψηλοετῆρ, δέν θὰ μοῦ ἀπέλετε
Μ. Μ.; Εἴμεθα τῶν ἰδίων φρο
νημάτων. Ἄκο τι!
Ἐλευθερία
(ΚΒ' — 508)

Ὡραία Ρόδος, καί τις λάθος καὶ
ἐγὼ ἐδέχηθηνα ἀλλὰ δέν ἐδη
μοσεύθη ἀκόμη ἡ σχετικὴ ἀγγελ
ία μου.
Χρυσανγῆ

(ΚΒ — 509)
**Επασαστή, ὀνομάζεσαι Ἀν
δρικήδης; δούλι**
Στ. Συριώτης.

(ΚΒ' — 510)
**Ελλάς τοῦ Ρήγγα, σὲ λίγο θὰ
ἰδῆς καὶ τὸ διομῆ σου εἰς τῆς
Μ. Α. ἀπὸ ἕνα πολὺ γνωστὸν
σου, ποῦ ποτὲ δέν θὰ μποροῦσε
νὰ τὸν ἀνακαλύψης. Σοῦ συνιστῶ
προσάχῃν.**
Μοσχομάγας τῶν Παρισίων
(ΚΒ' — 511)

**Ησώα τῶν Ἀσῶν, διατί τόση
σιωπή;**
Μοσχομάγας τῶν Παρισίων
(ΚΒ' — 512)

**Χριστὸ ὅλους εἰσερχομένη σπῆ
ζοῆ τῆς Δασπλάσιως ἡ...
Χορὸ τῆς Ζῆς**
(ΚΒ' — 513)

**Διαπλασάπουλα, Διαπλασαστά
λες, παρατίεινα προκηρύξθέν
τα διαγωνισμὸν μου Κρό-ποστάλ
εἰς 27ον φυλλάδιον (ΚΒ-379)
ἐκὶ ἕνα μῆνα περυσίωταρον τοῦ
ὀρισμένου. Σπεύσατε δούλι!**
ΣΠΑΝΙΟΔΑ
(ΚΒ' — 514)

**Λευκασιά, με ἔξοσις; ἦμοον
Λομμαθῆτοῖά σου ἂν μὲ βροῖς.
Ἀφελή; Κυριωπούλα.**
(ΚΒ' — 515)

**Ρίτα ὄσοι διαβάσανε τὴ ΚΒ'.
425, θὰ γέ' ἄσων; τ' Ὁ ἀνιγ
μένης ἀπ' τὰ μαλλὺ πῆναται;
Ναί... Λέγουσι ἄγγελιν Πισανο
(ὅταν πῆγαίνες, γυρίζου...) Μπερ
μπαντάκος — δὲ Γεώργιος, Γεω
νικήσι... ΕΠΗΝΑΣΤΑΤΗΣ
(ΚΒ' — 516)**

Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ «ΑΡΑΤΟΥ»
Προκηρύσσω διαγωνισμὸν Μ.
Μουσικῶν. Βραβεία: Α') τό
μος Β' περίδ υ' Β') τόμος Α'
περίδου. Προθεσμία μῆνος.
ΣΤΕΙΜΑΤΕ ΘΑΘΙ καὶ ΟΜΕΣ ΣΤΕΙΜΑΤΕ
(ΚΒ' — 517)

**Ρίτα, Ἀφελή Γυμνασιόπαι, θὰ
στέλις τὸ διαγωνισμὸν μου
ἕνα σας τελεράδιο. — Ἀρατος.**
(ΚΒ' — 518)

**Τσουκίδα, εἶσαι ὃ ἘλληΠοικ
πέτρον; — Ελευθερο Παν.
λε, Ἀσπροῦλα, Σοισονγάδα.**
(ΚΒ' — 519)

**Ρίτα, ἀνακλόσσομε Μ. Μ με-
σοφ Διαπλάσιως; — Ελευθερο
Ποῦλι, Σοισονγάδα.**
(ΚΒ' — 520)

**Σπασθὲ τοῦ Κωνσταντίνου |
Γελάτηκες... Προτὸν ἀπα-
δόσης θὰ σποθώθης! Εἶσαι ὁ
Μπερμπαντάκος; — Κώστας Γκαῖ-
τάς ἰ ἰ ἰ ἰ — Μικρασιατόπουλο**
(ΚΒ' — 521)

**Διαιωνισμὸς ἀγράφων. Καρ-
ποστάλ. Βραβεία: Σαῖλακη
Τριανφίλια, Γκαῖτε Μινιόν.
Προθεσμία δίμηνος. Δίαι Γεώρ-
γιον Συλλιανῶν, Παργαμόν.
(ΚΒ' — 522)**

**Ἰσοθῆ Σέλογος ὀνομασθῆς
Γ. ΟΛΥΜΠΟΣ. Ζητοῦνται μέλη
ἀντιπροσωπεῖαι. Γράψατε: Στα-
μάτην Δελακώτσον p r. Λάρισα
(ΚΒ' — 523)**

**Επασαστή, Ρίτα, Πλανόδιε
Εκική, Μπερμπαντάκο, Ἀρε-
κίνα, Ἰακόλυτε, Ἀκκίλια, Ταγ-
γός, Μαυρούκα. Ἀνακαλύπτει με
εἶμαι τὸ: ΜΑΡΤΙΟΑΚΚΙ**